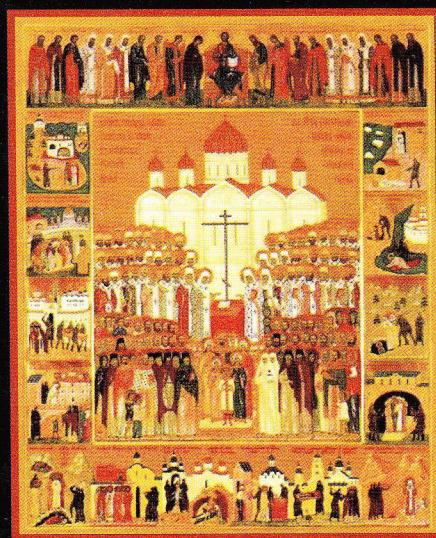

Libris.RO

Colectia DIN TEMNIȚE SPRE SINAXARE

Respect pentru oameni și cărți

PROTOIЕREUL Mihaił Polski

NOII
MARTIRI
AL RUSIEI

NOII MARTIRI AI RUSIEI

Traducere de Petra S. și Magdalena C.

Ediția a doua, revăzută și adăugită

Elocu din 1917. Nu foarte înaintă în istoria creștină a Rusiei să se întâlnească astăzi. Pe scurt, într-o lărgă coperțință română și cea rusă, creștină ortodoxă și protestantă, credincioșii au suferit într-un mod similar de către același patru moștenitori ai dezechilibrului istoric care susțineau puterea autonomică și nemorală morților, dumerișilor, care eleva unor mici grupuri de credincioși pravoservești din rândurile clerului monahal, împălii moșii de la târziu, credincioșii unde se întră într-o cruce sau se leagă săptămâna, împingându-și în spatele capătării, morții-pământani sunt căzuindu-căzuindu-se în spatele acestora, indică pentru o vare doar decuparea trădătorului. Biserica ortodoxă cunoscătorii paralelografului și a lui Iulian Gheorghe, preotul român și Stăpânul și Domnul, și-a făcut pe deosebită parte din viața sa tot doar Drăgușel și moșii săi.

De la Dăbul lui Iulian, chiar dacă nu a fost unul din cei mai mari imitoare, care însă împărtășește la cunoștință astăzi, lucru de credincioșilor. Aceștia sunt și biserica ortodoxă devenită clandestină, doar un mizerabil vestigiu copleșit de o inteligență doborâtă către moșii și curtei augetelor a Bisericii Ortodoxe din Franță, carele nu sunt în stare să ceară „Biserica ROMOS” să fie lăsată să nu mai mure și să nu crească încă. Prezentările Bisericii Bisericei Evanghelice sunt recunoscute și menționate de la satul său și cumnatul său pe grădă negre. Ce să poteru noi să adăchiu de la următoarele invocații arunciți căldură în creștinii ei și în locuitorii săi? „Predeceșătorii noștri au învins și redovisit asemenea situații în sfârșitul Evului!”

Fie ca Predecesorul nașterea în Imperiul Roman să fi fost și autorul martirilor, stată celor din Orient, să fie astăzi din Occident, să ne conduce pe de nimic căci, care este să văd că se înțâmpe și într-o altă lărgime?

„Rusia va fi învinsă” e înțâmplată de invadator, pentru că frumos elat din romanul său, De la Dăbul lui Iulian, într-o poveste de cincisprezece pagini, să nu mai fi credința în patru români, să nu mai fi credința în patru români cu respect nemărire.

Editura Areopag

Editura Meditații

2012

Cuvânt înainte	5
Din prefața autorului	6
Minuni săvârșite de Dumnezeu în Rusia	7
Mitropolitul Nicolae al Rostovului	20

PARTEA ÎNTÂI

Arhiepiscopul Vladimir, Mitropolitul Kievului și al Galiciei	22
Protoiereul Ivan Kotciurin, primul preot rus martir	31
Preotul Feodor Ghidasov	31
Martirii de la Mănăstirea Zilantov din Kazan	32
Soarta mănăstirilor din Kazan	33
Protoiereul A. Skipetrov, primul dintre martirii de la Petrograd ...	33
Protoiereul filosof Ornațki	34
Protoiereul Ivan Vostorgov	36
Gheorghe și Akilina	40
Lev Zaharovici Konțevici	40
Protoiereul Alexie Stavrovski	42
Preasfințitul Nicodim, Episcop de Bielgorod	43
Maria Dimitrievna Kiyanovskaia	46
Preasfințitul Nikon	47
Preasfințitul Leontie, Episcop de Astrahan, și clerul său	49
Înalt Preasfințitul Andronic, Arhiepiscop de Perm,	
Preasfințitul Teofan, Episcop de Solikamsk, Înalt Preasfințitul	
Vasile, Arhiepiscop de Cernigov, și cei împreună lucrători cu ei	49
Înalt Preasfințitul Ioachim, Arhiepiscop de Nijni-Novgorod	51
Preotul Iacov Vladimirov	53
Martiri din eparhia Voronej	54
Soarta lăcașurilor sfinte din Voronej	57
Ambrozie, Episcop de Sarapul	59
Preasfințitul Ermoghen, Episcop de Tobolsk,	
și împreună-slujitorii săi	61
Elisabeta Feodorovna, mare ducesă a Rusiei, cuvioasă și	
mucenică	65

Preasfințitul Macarie, Episcop de Viazma	73
Listă parțială a martirilor clerului rus	76
Preasfințitul Platon, Episcop de Revel, conducătorul Bisericii Estoniene	90
Clerul martir din eparhia Kursk	91
Preasfințitul Metodie, Episcop de Petropavlovsk	97
Biserica și episcopii din Turkestan	98
Biserica din Kuban. Episcopii și preoții ei	99
Înalt Preasfințitul Veniamin, Mitropolitul Petrogradului, și colaboratorii săi	109
Procesul preoților moscoviți	127
Înalt Preasfințitul Tihon, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse	129
Biserica Vie	146
Înalt Preasfințitul Petru, Mitropolit de Krutițk	148
Ocna din Insulele Solovki	153
Memoriul adresat guvernului de Episcopiei din Solovki	154
Declarația Mitropolitului Serghei al Moscovei și consecințele sale	161
Biserica din Catacombe	163
Lista episcopilor ruși victime ale comuniștilor ateи	168
Înalt Preasfințitul Nicanor, Arhiepiscop de Krutițk	172
Mitropolitul Agatanghel	173
Cățiva creștini care nu aparțineau clerului	175
Iuri Meyendorf	179
Mitropolitul Iosif de Petrograd și Biserica din Catacombe	181
Studenta Valentina	184
Protoiereul Iona Atamanski	185
Maica stareță Antonina	187
Înalt Preasfințitul Melchisedec, Mitropolit al Minskului și al Rusiei	191
Starețul Antonin	192
Lidia, Chiril și Alexie	193
Maica Augusta Pelaghia	196
Afacerea Kimri și victimele ei	198
Protoiereul Serghei Tihomirov și preotul Nikolai Prozorov	199
Preotul Gheorghi Skripka	204

Părintele Vladimir Kacikovski	204
Călugărițele prizoniere de la Solovki	207
Preotul Ivan de la Nicopole	209

PARTEA A DOUA

Lista mărturisitorilor și martirilor clerului rus	211
Părintele Feodor Andreev	221
Înalt Preasfințitul Petru, Arhiepiscop de Voronej	223
Protoiereul Mihail Tihomirov și colaboratorii săi	226
Arhiepiscopul Ilarion Troițki	227
Monahia Maria din Gatchina și fratele ei	232
Protoiereul Mihai Celțov și cei care au împreună-pătimit cu el ...	234
Preasfințitul Vasili, Episcop de Priluki și de Poltava	235
Tineri martori ai lui Hristos	240
Maxim, Episcop de Serpuhov	242
Preasfințitul Victor, Episcop de Glazov și de Votkinsk	248
Înalt Preasfințitul Serafim, Mitropolit al Caucazului	250
Înalt Preasfințitul Antonie, Arhiepiscop de Arhanghelsk	252
Lista câtorva femei martire pentru credință	257
Călugărul Vichentie	258
Şaizeci de martiri dintr-un lagăr Siberian	260
Noii martiri de la Rait	261
Clerul din Ucraina	263
Arestări masive la Kiev	266
Mănăstirea de maici de la Pokrov	267
Arestări masive la Poltava	267
Altă listă de martiri ai clerului ucrainean	268
Episcopatul ucrainean	272
Mitropolitul Arsenie, Arhiepiscop de Serpuhov	277
Înalt Preasfințitul Serafim, Arhiepiscop de Uglici	278
Preasfințitul Damaschin, Episcop de Gluhov	280
Înalt Preasfințitul Arsenie, Mitropolit de Novgorod	285
Părintele Antonie Elsner și prigonirea clerului din Smolensk	286
Profesorul Ivan Vasilievici Popov și părintele Serafim Thievard ...	289
Părintele stareț Varsanufie și organizația Bisericii Ascunse	290

Preasfințitul Evhenie Zernov, Arhiepiscop-Mitropolit de Nijni Novgorod	300
Preasfințitul Arcadie, Episcop Vicar al eparhiei de Poltava	302
Înalt Preasfințitul Anatolie, Mitropolit de Odessa și de Chersonej	305
Înalt Preasfințitul Anatolie și tinerii din Odessa.	
Mihail Umanski	307
Episcopi din diferite regiuni	308
Alți episcopi martiri	312
Înalt Preasfințitul Alexandru, Arhiepiscopul de Harkov	313
Ivan Efimovici Tatarințev și tovarășii săi	317
Preasfințitul Mihail, Episcop de Drogobâci, și protoiereul Vladimir Kunovski	318
Persecuția religioasă din zilele noastre	319
Căteva cifre privind Biserica Ortodoxă Rusă	321
Către Patriarhii Ierusalimului, Antiohiei, Constantinopolului și alții, și către Organizația Națiunilor Unite	322
Petiție către domnul U-Tan, secretar general al ONU (1964)	324
Patriarhilor Ierusalimului, Antiohiei, Constantinopolului și altora, și Organizației Națiunilor Unite	326
Președintelui Prezidiului Sovietului Suprem al URSS, tovarășului N.V. Podgornîi	327
Izbăvirea Rusiei, văzută de Dostoievski	332
Ei au ales moartea	333
O voce din spatele cortinei de fier	335
Rugăciune	335
Rugăciunea unui credincios rus	336
Rugăciunea unui creștin rus prigonit	336
Rugăciunea rușilor pentru țara lor	337
Rugăciune către Maica Domnului	337
 <i>Arhiepiscopul Ilarion Troițki:</i>	
Creștinismul sau Biserica (fragmente)	338
Nota editorului	364
Cuprins	365

PARTEA ÎNTÂI

ARHIEPISCOPUL VLADIMIR,
MITROPOLITUL KIEVULUI ȘI AL GALIȚIEI
25 - I - 1918

Mitropolitul Vladimir este primul, de pe lunga listă a episcopilor Bisericii Ortodoxe Ruse, torturați și omorâți în timpul Revoluției. În momentul în care el era ucis la Kiev, în ianuarie 1918, la Moscova se ținea un mare sinod al Bisericii Ruse.

Vestea martirului celui mai bătrân episcop al Rusiei a emoționat profund sinodul, care tocmai alesese ziua de 25 ianuarie ca zi de rugăciune pentru sufletele martirilor și ale celor care și-au mărturisit credința, morți în timpul persecuției. Or, tocmai atunci a fost omorât Mitropolitul Vladimir. A fost numită o comisie de anchetă, dar ea nu și-a putut îndeplini misiunea, întrucât se întreprăseseră legăturile între Kiev și Moscova. În memoria martirului a fost ținută o ședință solemnă, condusă de patriarhul Bisericii Ruse, cu participarea întregului cler din Moscova. Cine putea să prevadă atunci numărul atât de mare de viitori mucenici ai pravoslaviei ruse?

Vasili Nichiforovici Bogoiavlensk, viitorul mitropolit, s-a născut la 1 ianuarie 1848, într-un sat din provincia Tambov, unde tatăl său era preot. El și-a făcut studiile în școlile clerului, apoi la seminar, și le-a terminat în 1874, la Facultatea de Teologie din Kiev; apoi a devenit profesor la seminarul din Tambovul natal. Fiind hirotonit preot în 1882 și numit la Kozlov, el s-a dovedit un predicator inimios și un adevarat învățător al poporului.

În 1886, Dumnezeu i-a trimis o cruce grea: atât Tânăra lui soție, cât și copilul lor, au murit. Părintele Vasili s-a retras într-o mănăstire, unde a devenit călugăr, fiind numit Vladimir.

Sederea sa la Mănăstirea Kozlov n-a fost lungă, pentru că urma să urce cu repeziciune treptele ierarhiei bisericești.

În 1888, a fost uns episcop și numit la Staroruski, vicariat din episcopia Novgorod, iar în 1891 a fost pus în fruntea episcopiei Samara.

În acea perioadă, provincia Samara se afla într-o neagră mizerie, ca urmare a unei recolte dezastroase și a unei epidemii de holeră. În acele zile de deznădejde, Preasfințitul Vladimir a dat dovadă de eroism și de o aleasă mărinimie sufletească, dedicându-se în întregime bolnavilor și infometăților. A reînsuflat curajul preoților și, prin puterea exemplului personal, le-a imprimat un duh de jertfă neprecupeștită față de populația

atât de greu încercată. Numai atunci când această furtună a necazurilor s-a oprit, preasfințitul și-a domolit însuflarele sale osteneli.

În următorii cinci ani, Preasfințitul Vladimir, care fusese numit arhiepiscop, a ocârmuit exarhatul Georgiei. În 1898 a fost numit mitropolit de Moscova, scaun pe care îl va ocupa vreme de 15 ani. Încă de la sosirea sa la Moscova, noul mitropolit a luat măsuri energice pentru a trezi râvna și devotamentul preoților ca păstori sufletești. El își propusese să-i apropie pe preoți de popor și de clasa muncitoare prin numeroase slujbe religioase, predici și discuții cu teme religioase și morale. El însuși era exemplu, mergând adesea în fabrici și uzine unde, după ce făcea rugăciunea, vorbea cu muncitorii. Ca și cum ar fi presimtît viitorul, le arăta pericolele ademenirii socialismului ateu. Asemenea unui prooroc, părea să vadă catastrofa în care această învățătură dirijată împotriva creștinismului urma să arunce Rusia.

Toată activitatea Mitropolitului Vladimir la Moscova era animată de dragostea și grijă pe care le avea pentru turma sa. În mod deosebit arăta o grijă arzătoare pentru făpturile considerate pierdute din punct de vedere moral și pentru alcoolici. Fiind dușman declarat al alcoolismului, propovăduia sobrietatea, ținea cuvântări, edita foi și broșuri privitoare la acest subiect.

Înalt Preasfințitul se ocupa de săraci, de văduve și de orfani, pe care îi hrănea și îmbrăca, dar se străduia să ascundă binele pe care îl făcea. Cei care nu-l cunoșteau îndeaproape îl considerau o persoană greu accesibilă și rece. Este adevărat că purta pe chip o umbră de tristețe și față lui părea aspră. Datorită unei modestii înăscute, căreia i se adăuga o anume timiditate, el încerca să nu se facă remarcat, lucru care putea să treacă drept răceală în ochii străinilor. Iată portretul pe care i-l făcea, în acea perioadă, un demnitar al Bisericii.

Blând și smerit, necerând niciodată nimic pentru sine, iubitor de adevăr, cinstit, Înalt Preasfințitul Vladimir a ajuns încetul cu încetul în vîrful ierarhiei bisericești.

În timpul perioadei de tulburări și trădare din anii 1904-1905, când toată Rusia se cătina, când puțini erau cei care rămâneau credincioși datoriei lor și jurământului făcut, sau care rămâneau neclintiți în apărarea Bisericii Ortodoxe, Înalt Preasfințitul Vladimir a știut să însuflătăască, prin autoritatea sa, sufletul Rusiei naționale și religioase; el a fost un puternic zid de apărare a Bisericii și a Patriei. Fiecare simțea de cât sprijin era capabil acest păstor drept și curat, care n-ar fi acceptat nicicând să schimbe, să cedeze sau să trădeze adevărul. Aceste înalte virtuți ale primului între ierarhi pot fi comparate cu pietrele prețioase, pentru că raritatea lor a dus la slabiciunea morală din epoca noastră.

Înalt Preasfințitul Vladimir purta un interes deosebit viitorilor preoți, cu care îi plăcea să aibă întâlniri părintești. El constatase că, pentru tinerii seminariști, atmosfera spirituală nu mai era aceeași ca pe vremea celor mai în vîrstă ca ei și se schimbă în mod jalinic. Iată ce a mărturisit el într-o zi celor tineri: „Cei de dinaintea voastră, intrând în slujba Bisericii,

aveau un ideal și se mulțumeau cu puțin în viață; voi spuneți că pâinea Bisericii este uscată; aceasta se întâmplă adesea, și pâinea tare e făcută mai puțin pentru dinții tineri, dar trebuie să vă gândiți, înainte de toate, nu la ceea ce puteți să primiți de la popor, ci la ceea ce voi îi puteți da lui".

„Poporul este sărac, viața sa este roasă de alcoholism și desfrâu și el rătăcește prin desărurile încurcate ale sectelor și ale schismei.”

„Aducând poporului adevarata lumină a Evangheliei, vă veți îmbunătăți situația materială, și el va putea să vă mărturisească recunoștința sa.”

„O operă atât de frumoasă nu poate oare să compenseze lipsurile din viață? Ce poate fi mai frumos decât să aduci sufletelor pacea Domnului?”

În 1912, când a murit Înaltsfințitul Antonie, primatul Bisericii Ruse și mitropolitul de Sankt-Petersburg, pe atunci capitală a imperiului, Înaltsfințitul Vladimir a fost numit în locul lui.

În momentul când a părăsit Moscova, mitropolitul și-a exprimat puternica emoție pe care o simtea, plecând dintr-un oraș de care îl uneau atâtea legături, precum și tristețea pe care o încerca despărțindu-se de turma sa cea prea iubită.

„Când un copac este mutat, își dă seama de adâncimea rădăcinilor care îl leagă de pământ. La fel se întâmplă și cu mine. Resimt dureros greutatea despărțirii mele de Moscova, cu al cărei sprijin am putut să sporesc duhovnicește în cursul celor 15 ani cât am trăit aici; dar să se facă voia Domnului!”

Înaltsfințitul Vladimir va conduce timp de trei ani eparhia din Sankt-Petersburg. Au fost ani foarte grei pentru Biserică, ani care vedea crescând influența puterilor întunericului, prin înrâurirea exercitată de Rasputin. Mitropolitul Vladimir a purtat cu dreptate și hotărâre o luptă aprigă împotriva acestor manifestări ale răului. Această luptă se dovedea tragică, din cauza lipsei de înțelegere, neplăcută și pagubitoare, care separa cele mai înalte cercuri ale societății ruse de mitropolit, pe de o parte, și, pe de altă parte, de împărăteasa Alexandra Teodorovna. De arzătoarea dragoste maternă a țarinei, chinuită de boala fiului mult iubit, și de frica ei de a nu-l pierde, au profitat puterile întunericului.

Rasputin fusese prezentat într-o zi familiei imperiale ca un vindecător care ar fi putut să amelioreze sănătatea micului țarevici. Sub masca credinței, acest mujic „vindecător” era un om fățarnic și un desfrânat. El a căpătat imediat o influență puternică și mereu în creștere în fața suveranei, care a sfârșit prin a-l cinsti ca pe un om al lui Dumnezeu, capabil să facă adevarate minuni pentru fiul ei. Ea n-a vrut niciodată să credă altceva despre el, iar Rasputin a profitat de acest lucru pentru a-și spori influența, care, curând, nu a mai cunoscut limite.

Când această influență a început să fie simțită și în treburile Bisericii, Înaltsfințitul Vladimir a considerat că nu mai este posibil să tacă și a cerut să fie primit în audiență la împărat. Se întâmpla foarte rar ca un episcop să fie primit personal la țar, pentru că problemele ce trebuia să

În ciuda acestor precauții, Înalt Preasfințitul Vladimir a avut de suportat insulți și batjocuri grele.

În aceeași toamnă, Ucraina și-a proclamat independența și a fost numit un guvern de tranzitie al Bisericii ucrainene, condus de Preasfințitul Alexie Dorodnîțin, un episcop pensionar. Acest directorat al Bisericii ucrainene ilegale a purces la o schimbare totală a vieții bisericești tradiționale.

Comisari ucraineni au fost însărcinați cu supravegherea birourilor episcopale și controlarea patriotismului ucrainean al Bisericii, căreia i s-a cerut să înlocuiască numele patriarhului Tihon, care tocmai fusese ales la Sinodul de la Moscova drept conducător al Bisericii, cu cel al arhiepiscopului Alexie.

În momentul în care se producea această „reformă”, Înalt Preasfințitul Vladimir se afla din nou departe, pentru că trebuise să ia parte la Marele Sinod al Bisericii. Au încercat să-l împiedice să se întoarcă la Kiev, ceea ce a alarmat populația ortodoxă a capitalei ucrainene.

A fost convocată o mare reuniune a Consiliilor de parohii, protestându-se energetic împotriva constituirii noii biserici ucrainene, anti-canonica. Aflând acestea, Înalt Preasfințitul Vladimir s-a întors acolo. Acest bâtrân de 70 de ani a început să fie ținta tuturor prigoanelor din partea dușmanilor Bisericii.

Primul act al acestor răzvrătiți a constat în a-l scoate cu nerușinare pe mitropolit la pensie.

Pe 9 decembrie 1917, o „comisie eclesiastică”, creată de noua Biserică despărțită, a mers la el acasă pentru a-i aduce la cunoștință verbal că noii conducători doreau să-și intre în atribuții și că prezența sa la Kiev nu mai era dorită. Mitropolitul l-a pus pe secretarul său să redacteze cele aduse la cunoștință verbal de delegați, dar aceștia au refuzat categoric semnarea oricărui act scris.

La puțin timp după această întâmplare, alți noi vizitatori s-au prezentat noaptea în mănăstirea în care locuia Înalt Preasfințitul. Preotul Famenko, membru al noului Consiliu eclesiastic, era însoțit de o escortă militară. Acesta i-a propus cu o poliție plină de menajamente Înalt Preasfințitului Vladimir să devină conducătorul noii Biserici ucrainene.

Mitropolitul și-a exprimat uimirea în fața unei asemenea schimbări radicale, dar i-a înțeles imediat cauza: vizitatorii nocturni cereau în schimb o sută de mii de ruble din fondurile mitropolitane.

Înalt Preasfințitul răspunse că aceste fonduri aparțineau în întregime eparhiei, singura care putea să dispună de ei.

Comportamentul vizitatorilor s-a schimbat complet și a devenit atât de amenințător, încât mitropolitul, care era singur cu ei, s-a grăbit să cheme un călugăr, pentru a-i îndepărta pe intruși. Totuși, ei au continuat să facă gălăgie în mănăstire mai bine de o oră.

Știm, datorită mărturisirii locotenentului Kravcenko, ce simțea mitropolitul în timpul acelor încercări, pentru că îi declarase într-o zi: „Nu mă tem de nimic și sunt gata în orice clipă să-mi dau viața pentru Biserica

lui Hristos și pentru credința ortodoxă, dacă aș putea să-i împiedic pe dușmanii ei să o batjocorească".

"Voi suferi până la sfârșit pentru ca dreapta credință să poată să se mențină în Rusia." Spunând aceste cuvinte, Înalt Preasfințitul plânghea cu amărăciune.

Episcopul Alexie Dorodnîțin, ucrainean prin naștere, proclamat de curând conducător al noii Biserici despărțite, fusese gonit din eparhia Vladimirului de către credincioșii săi, care nu-i admiteau prietenia cu Rasputin. Din această cauză s-a instalat la Kiev, unde a mers până într-o tâta cu îndrăzneala încât a venit să locuiască în aceeași mănăstire cu Mitropolitul Vladimir, în Lavra Pecerska. Aici i-a stârnit pe călugări împotriva Înalt Preasfințitului Vladimir, pentru a obține destituirea sa și pentru a-i lua locul. Călugării au început să-i facă numeroase șicane mitropolitului: dacă trebuia să se ducă undeva, nu se găseau cai pentru trăsura lui, în timp ce celălalt episcop se folosea de toate ș.a.m.d. Atmosfera dorită de Dorodnîțin a devenit curând atât de insuportabilă, încât mitropolitul a ajuns să se simtă în mănăstirea sa ca într-o cetate asediată, ceea ce nu l-a împiedicat să rămână hotărât și neclintit ca o stâncă. Curajos și cinstit, Înalt Preasfințitul Vladimir îl socotea pe fostul arhiepiscop Alexie ca pe un adevărat ucigaș spiritual și ca pe un răzvrătit periculos pentru Biserică. Acesta din urmă (Alexie) avea să recunoască mai târziu adevărul acestei judecăți și s-a căit, după ce a fost alungat chiar de ucraineni. A murit la Navorosiisk, în 1920.

Adevăratul război civil a început la Kiev, în 1920, după primele frământări. Steagul roșu, simbol demonic al săngelui, înălțat după 1917 pe pământul rus, aducea pretutindeni cu el râuri de sânge nevinovat, fratricidul și nelegiuirea, ca și distrugerea bisericilor lui Dumnezeu și nimicirea a tot ceea ce era sfânt. La Kiev, fiii duhovnicești ai Înalt Preasfințitului Vladimir, transformați în fiare sălbatrice, s-au întors împotriva părintelui lor. Ei i-au adus practic moartea.

Începând cu 15 ianuarie, asupra renumitei mănăstiri de la Lavra Pecerska, reședința Mitropolitului Vladimir, au început să cadă bombe din cele două tabere dușmane. Bolșevicii au pus stăpânire pe mănăstire în seara zilei de 25 ianuarie și au început imediat actele de violență și jaf. Hoarde de indivizi s-au năpustit în paraclise, cu pălăria pe cap și țigara în gură. Cu strigăte și înjurături, ei au început să profaneze tot ce era sfânt. Apoi i-au adus în curte pe bătrâni călugări, i-au descalțat și i-au dezbrăcat și au început să-i bată cu bice de piele, în timp ce le strigau vorbe murdare și batjocuri. În acele zile dureroase, Mitropolitul Vladimir nu a încetat să se roage în biserică sau în chilie. A slujit ultima liturghie în biserică din mănăstire pe 21 ianuarie, iar pe 24 ianuarie, ultima slujbă. Cei prezenți i-au remarcat râvna și atenția adâncită în rugăciune. În aceeași zi au pătruns în mănăstire revoluționarii conduși de un comisar-marinar; ei s-au instalat în trapeză ca să mânânce, dar, neplăcându-le pâinea neagră a călugărilor, au aruncat-o pe jos, zicând că ei nu sunt porci.